

Ifjumunkások

a muzeumban

A közoktatásügyi népbiztosság Ifjumunkás Propaganda-osztálya Szabados Sándor népbiztos vezetése mellett egyik legfontosabb feladatának tekinti az ifjumunkások nevelésének hiányait pótolni. A kapitalista államban az ifjumunkás, akit kora gyermekkorában munkára fogtak, sohasé halott semmit tudományról, művészetről. A közoktatásügyi népbiztosság most hangversenyeket, színházi előadásokat rendez az ifjumunkások részére és a rendszeres elméleti előadásokon kívül elvezeti az ifjumunkásokat a különböző muzeumokba. E tekintetben teljesen szakítottak a régi iskola avult rendszerével. Nem tömik tele az ifjumunkások fejét festők, szobrászok neveivel, az életrajzi adatok és az egyes stílusok ismertetésével, mielőtt a tanuló egy képet vagy egy szobrot látott volna. Először a muzeumokban megmutatják az ifjumunkásoknak a képeket, a szobrokat, a különböző iparművészeti tárgyakat és ott a helyszínén magyarázzák meg, hogy mi a szép az egyik képen, mi a csunya a másikon, mi különbözteti meg az egyes irányokat egymástól. Csak miután ily módon már felkeltették az ifjumunkások érdeklődését a képzőművészetek iránt, fogják őket rendszeres kiképzésben részesíteni.

Az ifjumunkások első csoportja hétfő délután látogatta meg az Iparművészeti Múzeum kiállítását, ahol Bródy Béla és Szilbermann Ábrahám elvtársak Szabados Sándor népbiztos részvételével végigvezették az ifjumunkásokat a Múzeum összes terméin. Az első csoportban körülbelül száz ifjumunkás vett részt, fiúk és lányok vegyesen.

— A művészetek élvezetére akarjuk önöket megtanítani, tisztelt elvtársaim — mondja az előadó. — Az élet legnagyobb gyönyöreit akarjuk önökkel megismertetni . . .

Az elvtársak — tíz-tizenöt éves ifjumunkások — eleinte bátortalanul, azután mindinkább fokozódó érdeklődéssel körülsergeplik az előadót.

— Az élet olyan gyönyörít akarjuk megismertetni önökkel, melyeket a kapitalista állam elvont önök elől . . .

A gyerekek szeméi kitézesednek, tekintetük az előadóra tapad, valami nagy, gyönyörű csend születik, szinte hallani apró szíveik ujjongó dobogását.

Halkan, hogy az előadót ne zavarjam, megszólítok egy figyelőszemű kislányt.

— Hogy hívják?

— Kovács Margit.

— Mi a foglalkozása?

— Papirkereskedésben vagyok alkalmazva.

— Mit csinál ott?

— Amit szokás.

— Szép az, amit itt hall?

Kovács Margit most elpirult, a fejét félrehajította és szégyenlősen boldogan felnevet. Kovács Margit délelőtt elárusító a papirkereskedésben, délután a művészetről hall előadást és arról, hogy ezentul minden az övé lesz, ami szép és jó és Margit boldogan nevet szegényes ruhájában . . .

Az ifjumunkásokat azután felvezették az emeltekre és darabról-darabra menve magyarázták meg nekik, hogy mi a szép és mi az értékes a kiállított műtárgyakon. Meleg, baráti hangon mutatták be az ifjumunkásoknak az egyes stílusok és gyártmányok jellegzetességeit. Az ifjumunkások pedig

hihetetlen érdeklődéssel szívták magukba egy ismeretlen világ új szépségeit. Az előadás végefelé már megismerték az ugyanolyan gyártmányu porcellánokat, folytonos kérdésekkel ostromolták az előadókat, majd szétszéledtek a termekben és egymás között beszéltek meg a látottakat.

— Ez milyen szép, barátom, — hallom melletttem kedvesen és egyszerűen, anmint a művészi élvezet szüzi gyönyöre kitör. Komolyan és vigyázva jártak a kiállított tárgyak között, mint régi műértők, csak az előadás végefelé volt egy kis tolongás, amikor azt kérdezték tőlük, hogy ki akar részt venni a Szépművészeti Muzéumban rendezendő előadáson.

— Nyujtsák fel a kezüket azok, akik el akarnak jönni — mondotta az előadó elvtárs és száz kar lendült a levegőbe, száz sovány dolgozó gyerekkar törtetett felfelé, száz vékony gyerekhang kiabálta: én, én, én . . . új ígéretek, új gyönyörök harsogó örömeivel.